

כדור הקסמים

אגדה מארגנטינה

לפני שנים רבות חיה מכשפה זקנה בהרי האנדים. היא ישנה במשך כל הקיץ אך עם השלג הראשון התעוררה מלאת מרץ. כי החורף היה לה לזמן הציד והטרף.

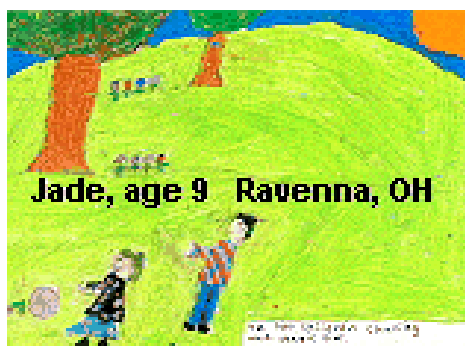
בכשפים שונים שלה היא הצליחה למשוך אליה ילדים, אחד אחרי השני, בלי שמישהו הבין כיצד היא עושה זאת. אך האמת היא שהשתמשה לכך בכדור קסמים, כדור צבעוני ומבריק ואותו היא נהגה להשאיר במקומות בהם הילדים שיחקו, אך איפה שמבוגרים, נשים וגברים, לא יכלו לראותו.

יום אחד אח ואחות שיחקו לרגלי גבעה קטנה וראו את כדור הקסמים זה. הבת, נטלי, רצה מיד אליו. הוא מצא חן בעיניה והיא רצתה להביאו הביתה, אך כשהתקרבה

הכדור התגלגל קצת הלאה ועצר במרחק מה. וכשהיא רצה אחריו הוא המשיך להתגלגל בדיוק כפי שמתגלגל כדור פוך של סביון. היא המשיכה לרוץ אחריו וכל פעם כמעט ותפסה אותו, אך למעשה לא הצליחה. לואיס,

האח הגדול שלה, עקב אחריה ודאג שלא יקרה לה דבר מה רע. המיוחד היה שכל פעם שהכדור עצר, הוא עשה זאת ליד קצה מעיין או ליד שיח גרגירי יער, כך שנטלי יכלה מדי פעם לנוח ולהתרענן במשהו.

לנטלי, המוגנת בפני הרוח, היה נוח מאוד בכך בו שכבה והיא חלמה שנמצאת בבית. בחלומה אמא שלה סרקה את שערותיה, אך במציאות הייתה זו המכשפה שהתענגה על הטרף הקל. ברגע מסוים

היא מרטה בשערות של נטלי וזו התעוררה בקריאת כאב. היא ניסתה להתרומם, אך לא יכלה כי המכשפה קשרה אותה חזק לסלע. נטלי התחילה לקרוא לאחיה "לואיס, בוא אלי, אני מפחדת" ולואיס התעורר ורץ אליה, אך היא הייתה מוקפת בקיר בלתי נראה והוא לא יכול היה להגיע אליה.

בסוף לואיס ונטלי הגיעו לעמק בו הנהר צ'יקו זורם בין גבעות גדולות. על הארץ פזורים היה שברי סלע רבים ופה ושם נראו גם כתמי שלג. תוך זמן קצר גם פתיתי שלג גדולים התחילו להופיע באוויר שהיה חשוך למחצה ומפחיד.

האח והאחות נבהלו מאוד כי הבינו שתוך ריצה אחרי הכדור הם תעו בדרך. סביבם נעשה קריר יותר ואור השמש נחלש, והם שמחו כאשר הגיעו לסלע שחור ענקי, שם הכדור בסוף נעצר. נטלי הרימה את הכדור והסתכלה רגע על היופי שלו, אך תוך רגע הצבעים דהו והכדור נעלם מידיה. היא פתחה בבכי ולואיס ניסה לנחם אותה וכאשר הרגיש שידיה קרות הוביל אותה לכוך שמצא מאחורי הסלע, כדי שתהיה מוגנת בפני הרוח. שם נטלי נשכבה ונרדמה מיד. לואיס ישב על ידה ותכנן שכאשר אחותו תנוח קצת הם יתחילו לחפש את דרכם הביתה. הוא השתדל מאוד להישאר ער, אפילו החזיק באצבעות את שמורות עיניו פתוחות אך השינה השתלטה גם עליו וכעבור רגע נרדם אף הוא.

אותי עכשיו וחפש אש ואז תחזור אלי מיד. אני מרגישה מאוד בודדה, לכן חזור מהר." לואיס לא רצה לעזוב את אחותו אך היא האיצה בו "מהר, אחי, מהר!" בדיוק אז עבר מעליהם קונדור גדול. הוא חג סביב ואמר

"אש תמוסס את המוות הקפוא."

"שמעת, אחי?" אמרה נטלי "גם הקונדור אומר אותנו הדבר. לך ומצא מהר אש וחזור אלי לפני בוא הלילה, לפני שיהיה מאוחר מדי." לואיס נפרד מאחותו ועקב אחרי הקונדור שחג

באוויר, הלך וחזור.

נראה לו שהציפור הגדולה מובילה אותו לאן שהוא והוא הלך אחרי המעוף שלה. בדרך הגיע עד הנהר והלך לאורכו עד למפגש של שני

זרמים. שם ראה בית קטן ועלוב בנוי מבוץ ואבן.

"אחותי" אמר "אינני יכול לעבור אליך. אני רואה אותך אבל לא יכול להגיע אליך. זה כאילו קיר מפריד בינינו."

"אינך יכול לעבור מלמעלה?" שאלה.

"לא, נטלי, ניסיתי לטפס אך הקיר הזה הוא גבוה מדי. אבל אשאר על ידך, כדי שלא תפחדו."

לידם עבר עכשיו ינשוף גדול והוא קרא

"רוחות החושך ורוחות ללא שם

שמרו עלינו מאור ומלהבת לפידיים."

"אחי" אמרה נטלי "האם שמעת מה אמר הינשוף?"

"שמעתי, אחותי."

"האם אומר לך הדבר משהו?"

"לא כלום."

"שמע" אמרה הילדה "הוא אמר 'שמרו אותנו מאור ולהבת לפידיים'."

"זה שמעתי. אבל מה פירוש הדבר?"

"זה אומר שהרוחות בעמק המאיים הזה מפחדים מאש. וזה דווקא מה שאתה צריך לעשות. עזוב

הוא לא ראה איש, אבל מאחר שהקונדור נעלם, הוא הבין שזאת הייתה מטרתו. הוא נכנס פנימה, ראה באח גחלת לוחשת והחליט לטפל באש. הוא הביא מים בסיר, נשף על האש כדי ללבות את הלהבות והוסיף זרדים עד שאש בערה יפה.

פתאום הוא הרגיש באיש זקן שישב על כסא ליד האש ושלא היה שם קודם. האיש הציע ללואיס קצת לחם ותה, ואחר ששניהם אכלו אמר "מרושעת גדולה היא מכשפת הרי האנדים. יש רק דרך אחת להתגבר עליה. איך ניתן לעשות זאת, נערי?"

לואיס נזכר במה ששמע מהקונדור ואמר "אש תמוסס את המוות הקפוא."

"נכון" ענה הזקן "ושם האחות שלך. והנה חוזר הקונדור, ידידנו, שרואה רחוק ויודע הרבה."

אכן הקונדור הגיע שוב ואמר:

"הקור מקפיא את נשימתה,

אבל אש תגבור על המוות הקפוא."

ואז הזקן הוציא מהאש ענף בוער ונתן אותו ללואיס. "לך" אמר "הלחם במכשפה!" לואיס רץ עם הענף חזרה אל העמק, אך בדרך עבר בשלולית מים קטנה. המים התיזו על הענף והאש כבתה. בעצב חזר לואיס אל הזקן עם הענף הרטוב.

"אנא, תן לי עוד ענף בוער. אחותי בוודאי רועדת מקור. הפעם ארוץ סביב המים ואשמור טוב יותר על האש."

הקונדור שהופיע בשמיים קרא שוב:

"נשימתה נחלשת עם הקור.

אש תגבור על מוות קפוא."

הזקן נתן ללואיס עוד ענף בוער ושוב הנער יצא לדרך. הוא עבר סביב המים ומעל גבעה, אך שם שקעו רגליו בשלג והוא הפיל את הענף שלו.

כשהרים אותו, היה זה רק מקל מפוחם.

לואיס מיואש רץ חזרה וביקש הזדמנות שלישית. "הנה בא שוב הקונדור" אמר הזקן "נשמע אותו

קודם."

הקונדור ירד נמוך וקרא:

**"נשימתה חלשה יותר ויותר.
לילה יקפיא אותה למוות."**

ושוב עף לשמיים.

בפעם השלישית רץ לואיס עם הענף הבוער דרך

העמק, מעל הגבעה

המושלגת, סביב המים.

הוא החזיק את הענף בכל

כוחו עד שידייו כאבו מרוב

המאמץ, אך הוא רץ ורץ

כמו צבי. ציפור פלמינגו

שראתה אותו עפה לידו

ופרסה את כנפיה. לואיס

הניח את ידו השניה על

גבו של פלמינגו וזה

התרומם אתו לאוויר. האש

אמנם לחכה את חזה של הציפור עד שזה נעשה

אדום, אך היא לא שמה לב לכך.

ישר הם עפו עד הסלע בו הייתה כלואה נטלי

ולואיס זרק את הענף הבוער על ערמת אזוב יבש.

האזוב התלקח מיד בלהבה גדולה ופתאום נשמע

רעש גדול והסלע התפרק לאלף חתיכות.

כוח המכשפה של הרי האנדים פג לתמיד.

נטלי השתחררה מיד וביד רכה ליטפה את חזהו

של פלמינגו עד שהפצעים שלו נרפאו. כסמל של

האומץ של הציפור החזה שלה נשאר אדום עד

היום.

נטלי ולואיס חיו עוד שנים רבות בעמק הירוק

וציפורים רבות חיו שם ביחד אתם. הכדור הקסום

של המכשפה נעלם ונשאר רק זיכרון קל, שאף הוא

התפוגג במשך השנים.

